

[Kjær Rasmussen.]

befolkningen må have krav på at vide, hvad det er, venstre, de konservative og socialdemokratiet i sin tid luskede os ind i.

Justitsministeren (Thestrup): Det er en selvfølge, at Danmark som medlem af NATO må sørge for sikkerhedsbeskyttelse af oplysninger, der er af fælles interesse for NATO-landene. Regeringen har pålagt politiets efterretningstjeneste at bistå med gennemførelsen og føre tilsyn med overholdelsen af disse sikkerhedsmæssige foranstaltninger inden for den civile statsadministration. Repræsentanter for politiets efterretningstjeneste deltager som naturlig følge heraf fra tid til anden i møder i NATO-hovedkvarteret om udarbejdelse og gennemførelse af fælles sikkerhedsbestemmelser og forholdsregler til beskyttelse af NATOs oplysninger og dokumenter.

Kjær Rasmussen: Jeg vil ikke just påstå, at jeg kan takke justitsministeren for et oplysende svar, men et svar kom der jo da. Jeg kunne forstå, at det drejede sig om sikkerhedsmæssige foranstaltninger.

Jeg ved ikke, om det er for meget at spørge justitsministeren sådan helt direkte, hvad det er for vigtige sager, politiets efterretningsvæsen har at drøfte med NATO oven i købet på rutinemæssige møder, således som vi har forstået det af dagspressen. Hvad er det for forpligtelser, man har over for NATO? Og hvad er det for forpligtelser, man på disse møder opfylder over for NATO? Jeg synes, at befolkningen må have et rimeligt krav på at vide, hvad det egentlig er, der foregår.

Justitsministeren (Thestrup): Ja, det er for længst gået op for mig, at det ærede medlem har svært ved at forstå, hvad der bliver sagt. Jeg har givet en så tydelig og klar og udførlig besvarelse af det ærede medlems ejendommelige spørgsmål, at jeg ikke finder anledning til at komme nærmere ind på det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Lennart Larson** til indenrigsministeren:

„Vil ministeren overveje at ændre lovgivningen således, at man kan pålægge

landvæsenskommissionerne at foretage sådanne partsfordelinger mellem offentlige og private vandværker, som bliver nødvendige for at udføre de planer vedrørende den fremtidige vandforsyning, som er nævnt i vandforsyningslovens § 2?“

Skriftlig begrundelse:

En af de mange motiveringer for kommunesammenlægningerne var hensynet til forbedret vandforsyning. Imidlertid har det i mange storkommuner vist sig vanskeligt under den gældende lovgivning i fremtiden at sikre et sådant samarbejde mellem kommunale og private vandværker, at befolkningen opnår konstant forsyning af vand af god kvalitet.

Efter den nye lov om vandforsyning (lov nr. 169 af 18. april 1969) forpligtes kommunerne i § 2 til „at udarbejde planer for den fremtidige vandforsyning under hensyntagen til den igangværende eller forventede udvikling“. Hvor forholdene taler derfor, særlig hvor en undersøgelse af vandforekomster og en eventuel vandforsyning bør omfatte flere kommuner, berettiges amtsrådene til at koordinere en sådan planlægningsudførelse. En paragraf, der klart satser mod forbedring af kvalitet, kontrol samt billiggørelse, en rationalisering og forenkling af vandforsyningsforholdene helt op til amtsregional forsyning.

Efter lovens § 7 har indenrigsministeren den øverste administrative myndighed og overvejer, hvilke foranstaltninger der bør træffes for, at der til stadighed kan være en efter forholdene god og tilstrækkelig vandforsyning. I alle kommuner er der — ud over de kommunale værker, der umiddelbart indgår i samarbejdet — i snesevis af andelsselskaber og interessentskaber, der vandforsyner større eller mindre områder, og som med egne bestyrelser og afvigende afgiftsberegninger ikke er pligtige at deltage i planlæggerne eller at tage hensyn til konsekvenserne af den i § 2 nævnte planlægning.

Ifølge § 26, stk. 1, har en kommunalbestyrelse, som har fundet, at hensynet til befolkningens almindelige forsyning med vand har krævet en samordning af vandforsyningsforholdene inden for en kommune, i konsekvens heraf udarbejdet plan for en samlet forsyning og derefter indbragt spørgsmålet for en landvæsenskommission.